

BORIS KOCH

ZAŘÍKÁVAČ
DRAKŮ

C PRESS

Zaříkávač draků

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cpress.cz
www.albatrosmedia.cz

Boris Koch

Zaříkávač draků – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

BORIS KOCH

ZAŘÍKÁVAČ
DRAKŮ

 CPRESS

Chcete, aby příběh této skvělé knihy pokračoval i potom, co ji dočtete? Tak ji pusťte dál do světa! Vše potřebné se dozvíte na **www.restorio.cz**.

Albatros Media podporuje udržitelný rozvoj, který vrací použitým věcem smysl. On-line antikvariát Restorio vaše knihy odkoupí a zaplatí vám ihned – nečekáte, až se prodají. Získané peníze si můžete nechat, nebo si vyberete charitu, kterou jimi podpoříte. V tom případě navýší Restorio částku o 20 %.

Original title: Der Drachenflüsterer (Die Drachenflüsterer Serie Band 1)
by Boris Koch

© 2008 by Wilhelm Heyne Verlag, a division of Penguin Random House
Verlagsgruppe GmbH, München, Germany.

Translation © Sarah Dobiášová, 2024

© MariaLev / Shutterstock.com

© Elena Pimukova / Shutterstock.com

ISBN tištěné verze 978-80-264-5243-0

ISBN e-knihy 978-80-264-5250-8 (1. zveřejnění, 2024) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-264-5251-5 (1. zveřejnění, 2024) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-264-5244-7 (1. zveřejnění, 2024) (ePDF)

OBSAH

Prolog	7
Část první: Trolí brod	11
Noční kouzlo	13
Nová tvář	24
Bohové a draci	35
Nový domov	56
Ohnivák	66
Zakázané podzemí	77
Nevítaná návštěva	86
Dračí rytíř a panna	96
Budižkničemu a psí rytíř	112
Vrahu!	122
Část druhá: Na útěku	129
Afirón	131
Čtyři dřevorubci a ohnivý pták	142
Otcova ruka	155
Benův dar	158
Zrada	174
Útes smrti	182
Nesmělý	205
Část třetí: Kacířovo tajemství	221
Svobodný	223
Město, které se nebojí	246

Služebná s nosem nahoru	252
Za mříží	264
Oběť	276
Benovo rozhodnutí	286
A ještě něco navíc: O dracích a lidech	307
Dračí zub z Vencary	309
Nezranitelný princ	310
Putující pirát	312
Křídlovice s hruškami	314
Dračí loutna	315
Drak v botách	317

PROLOG

Toho dne Ben poprvé spatřil řádového rytíře. Bylo mu právě jedenáct let a byl nachlazený. Rytíř seděl na osvobozeném drakovi a projížděl skrz město, které se jmenovalo Trolí Brod. Z blízkých hor, jejichž vrcholky byly pokryté sněhem, vál mírný podzimní vítr a první barevné listí se hromadilo ve struhách, lemujících šedivou hlavní ulici.

Drak měl šupiny černé jako uhel a měřil alespoň deset stop. Jeho ocas, posetý ostrými zrohovatělými výstupky, zametal špínu usazenou ve vyježděných kolejích v dláždění. Na zádech, v místech, kde mu ještě před nedávnem vyrůstala křídla, odkazující na jeho prokletí, byly nyní vidět čerstvé jizvy. Drakovy světle zelené oči hleděly přes dlouhý čumák na svět přátelsky, zároveň však jeho majestátní tělo vyzařovalo moc a sílu.

Ben běžel spolu s houfem ostatních chlapců za cizincem, plný úcty a němé bázně.

Za skupinkou jela na černém koni překrásná dáma s třpytícím se diadémem na hlavě a vedla za uzdu bělouše, plně naloženého nejrůznějšími zavazadly. Ben si jí však nevsímal, neboť měl oči jen pro draka a jeho rytíře.

Rytíř na sobě neměl přilbu. Dlouhé tmavé vlasy mu vlály ve větru a jeho vyčerpaná tvář s ostrými rysy byla neoholená.

Kroužková košile, která mu zakrývala statné tělo, byla vyrobená z cenného kouřového modrostříbra a i v tento zamračený den se leskla. Ne však tolik jako ryzí modrostříbro, ukrývající se v hlubinách okolních skal, které mělo schopnost zářit samo od sebe. Jeho zář nedokázal ztlumit žádný stín, špína ani rez. Rytířova červená halena bez rukávů, zdobená žlutou kresbou dračí hlavy, symbolu Řádu dračích rytířů, nesla známky bojů a dlouhé cesty. Přesto se rytíř usmíval a přátelsky dětem kynul. Benovi se dokonce zdálo, že na něm jeho pohled utkvěl o něco déle než na ostatních chlapcích.

Osmělil se tedy, přiblížil se k drakovi a dotkl se jeho černých šupin. Byly na dotek chladné a mnohem drsnější, než očekával. Nebyly hladké jako kamení ze dna řeky nebo lidský nehet, připomínaly spíše zrohovatělou kůži na nohách, jenže byly mnohem tvrdší a odolnější. Ben byl tak vzrušený, až ho dlaň, kterou se dotkl dračího těla, začala brnět. Stáhl ji rychle zpátky a kýchl.

Ostatním chlapcům neuniklo, co Ben udělal, a začali ho odstrkovat stranou, aby se i oni mohli dotknout drakových šupin. Takhle to ostatně dělali vždy, když jim stál v cestě.

„Opatrně,“ zabručel rytíř, když tlačence kolem něho příliš zhoustla. „Ať nikdo nepadne Noční obloze pod nohy.“

Noční obloha. Ben si šeptem opakoval drakovo jméno a nechal se odstrkovat ustupujícími chlapci čím dál víc dozadu, kde ho přepadl suchý kašel. Zvědavá děvčata se pod dohledem starostlivých rodičů držela zpátky. I dospělí spěchali ven, aby si mohli prohlédnout projíždějícího rytíře a pozdravit

ho. Rytíř jim přátelsky odpovídal. Již dlouho do města žádný řádový rytíř nezavítal.

Na tržišti zahrnul rytíř do staré Obchodní ulice, svažující se dolů směrem k šumící řece Dern. Jeho cesta vedla ven z města, kolem pastvin a polí a pak přes les do vnitrozemí. Opustil s úsměvem město, aniž by dal svým zvířatům alespoň napít. Po jeho odjezdu si dospělí spolu šeptali a kabonili se, jelikož si s nimi nevypil ani jedno pivo, při kterém by jim pověděl, co se děje v okolních krajích. Zatrpkle mumlali, že Řád dračích rytířů na jejich město opět zapomněl.

„Zlé časy přicházejí,“ brblal bělovlasý Konan, kterému v ústech zbýval jen jediný zub. Každý rok na podzim předpovídal stařec zánik města Trolího Brodu. Za temných, bouřlivých večerů dokonce konec celého světa.

Benovi ale bylo všechno jedno. Důležité bylo, že dnes konečně spatřil draka!

S úsměvem od ucha k uchu utíkal domů. Vtrhl do malého domku na levém břehu řeky Dern, ve kterém žil se svou matkou, a křičel: „Mami! Chci se stát dračím rytířem!“

„Kde se touláš?“ přerušila ho matka ostře. „Jsi nemocný.“ Z vlasů, stažených vybledlou stuhou, se jí uvolnil pramen a teď jí visel přes vyhublý obličej s bledými, úzkými rty. Odhalené ruce měla pokryté vrstvičkou mouky a bílé skvrny prachu byly i na její kdysi tmavě modré sukni. Oběma rukama se opírala o desku stolu, kde až doteď hnětla těsto na hořký chléb, vyráběný z jablečných jadérek. Kalné oči se jí leskly.

„Na hlavní ulici byl dračí rytíř a obrovský černý drak. Chci být dračím rytířem. Chci...“

„Dračí rytíř z tebe nikdy nebude,“ přerušila ho znovu a ohnala se po něm. „Dračí rytíř z tebe nikdy nebude, protože tvůj otec byl budižkničemu, co se jen protloukal, a ty jsi taky budižkničemu, co se jen protlouká,“ zaječela znenadání a Ben schytl záhlavec, který ho překvapil. Pak ale ucítil její nakyslý dech a všiml si džbánu vína na stole. Na druhou ránu už byl připraven, ale neodvažoval se uskočit. Věděl, že by tím všechno jen zhoršil.

„Milostpán chce být dračím rytířem. To je k popukání,“ útočila dál a znovu se po něm ohnala. „Horší než otec! Ten spratek je ještě horší než jeho otec!“

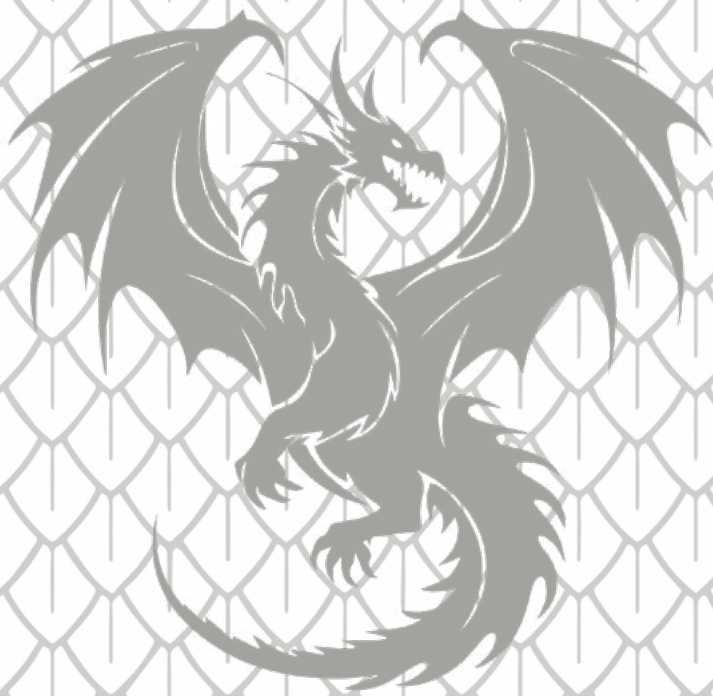
Ben to nemohl posoudit, jelikož si na svého otce vůbec nepamatoval. Matka ho kopancem poslala do postele a přitom malém upadla. Když se napila, vždycy mu říkala *spratku* a zacházela s ním jako se psem. Pila často, a proto Ben trávil většinu času venku v ulicích Trolího Brodu.

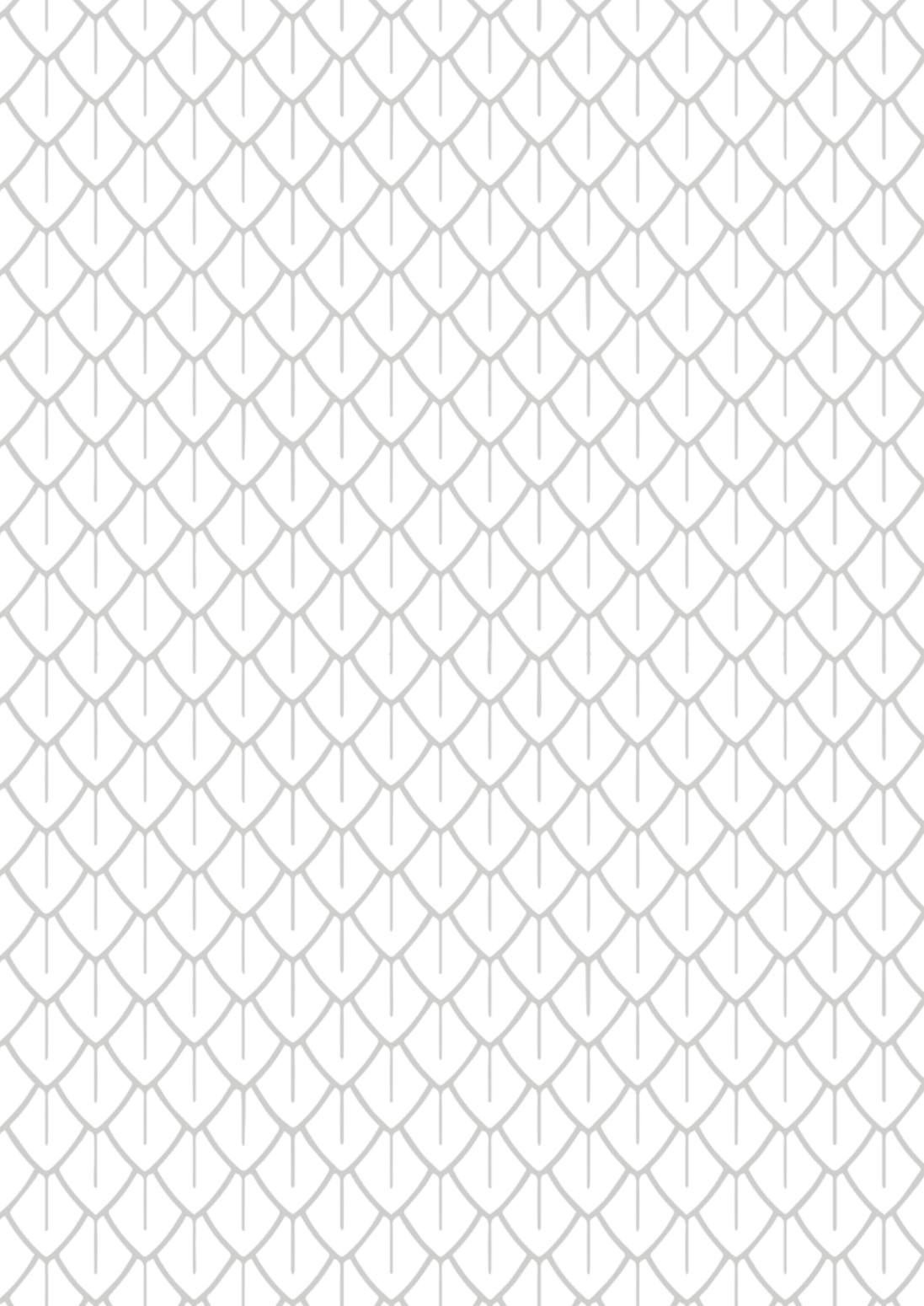
Zmizel tiše do vedlejší místnosti a svalil se na pytel vycpaný slámou, přestože venku bylo ještě světlo. Kašlal, díval se z okna a s napětím poslouchal zvuky z kuchyně, kde se matka dala znovu do hnětení a potichu klela.

Benovi bylo jedno, co matka povídá. Až vyroste, stane se dračím rytířem. Bude mít ostří z modrostříbra a vlastní zbroj. Osvobodí všechny draky od Samotovy kletby. Přísahal si, že jednoho dne bude sedět na zádech svého vlastního draka a jeho matka nebude věřit vlastním očím.

Usnul až dlouho po západu slunce a snil o tom, jak se svým velikým černým drakem putuje vzdálenými a krásnými kraji.

ČÁST PRVNÍ:
TROLÍ BROD

NOČNÍ KOUZLO

„Jasně, že se dá použít i mrtvá krysa, ale dračí šupina působí mnohem líp.“

„Kdybych měl dračí šupinu, neplýtval bych jí kvůli nějaké bradavici. Mrtvou krysu si člověk opatří mnohem snáz.“

„Vezmi si, co chceš. Hlavní je, abys řekl to správné zaříkávadlo. O půlnoci na hřbitově, na to nezapomeň.“

Ben přikývl. V tomto byl se svým nejlepším a jediným přítelem Yankem zajedno. Ben byl šlachovitý patnáctiletý chlapec s nenápadnými šedomodrými očima, úzkými tvářemi, neustále rozčuchanými hnědými vlasy a hbitými prsty. Na jeho tmavých, lněných kalhotách, mnohokrát nouzově spravovaných, zářily pestré záplaty s roztřepenými okraji různých tvarů a velikostí. Během posledního roku vyrostl a kalhoty mu byly krátké, ale to nevadilo, rozhodně ne teď v létě. Límeček košile měl rozhalený, jelikož se vrchní knoflíky utrhly a jemu se ještě nepodařilo opatřit si nové.

Yanko měl naproti tomu šibalské, nepokojné tmavé oči a byl robustnější, i když o dva prsty menší než Ben. Jednou Bena porazím, prohlašoval, však jsem taky o sto dní mladší než on. Tmavé vlasy mu stříhala matka každou druhou sobotu úplně nakrátko, aby si je v kovárně svého otce nespálil. Než se odebral domů, vždy si způsobně zapnul světlou košili

až ke krku. Pod košilí nosil Yanko na kožené šňůrce na krku ohmataný groš pro štěstí.

Chlapci, ponoření do rozhovoru o bradavicích, seděli na krvavě červeném útesu, ze kterého se před mnoha lety zřítíl hrozivý loupeživý rytíř Erkendal. Událost se stala tak dávno, že tu duch loupežníka nebyl od jejich narození spatřen ani jednou a místo tak už neskrývalo žádné nebezpečí. Avšak od doby, kdy uzavřeli nedaleký důl na modrostřebro, zavítal do těchto míst už jen málokdo.

„Ukaž tu krysu,“ dožadoval se Yanko. Ben ji vyšťoural z prostorné kapsy svých kalhot a podal mu ji.

„Je celá bílá, to je dobře. To je moc dobře.“

„Bylo by lepší, kdyby neměla tu šedou skvrnu na pravém boku.“

„Hm.“ Yanko kriticky otáčel mrtvou krysou v jasném slunečním svitu ze strany na stranu. Srst měla rozčuchanou, jedna přední packa byla zkroucená, ale jinak vypadala docela obstojně. Yanko k ní zkusmo přičichl a přikývl. Ještě ani nezačala páchnout.

„Našel jsem ji dnes brzy ráno. Byla ještě teplá.“

„Kde?“

„Za domem pana řídícího.“

„To sedí,“ opáčil Yanko, i když Benovi nebylo zcela jasné, co by na tom mělo sedět. Yanko mu krysou vrátil. „Je to dobrá krysa. Tvoje bradavice jistojistě zmizí.“

Ben opatrně strčil krysou do kapsy, aby se jí snad nezlomil ocas nebo hlava. To by se už vůbec nedala použít. Yanko řekl, že je to dobrá krysa, a tak to taky bylo. Musí na ni dávat pozor.

Plivl na tlustou bradavici na svém levém palci u ruky a zatímco slinu pomalu roztíral, díval se dolů do údolí.

Městečko Trolí Brod, rozdělené jiskřivou řekou Dern, se koupalo pod jejich kývajícím se nohama v odpoledním slunci. Na pravém břehu řeky stála většina obydlených domů, patřících především váženým rodinám, byl zde veliký, bílý chrám slunečního boha a křivolaký chrám s mnoha hranami, vystavěný z pomalovaného granitu, který byl zasvěcen ostatním bohům. Nacházela se tu také radnice, obchody ctihodných kupců a špitál mrzoutského léčitele Teregasta, hostince, socha přemožitele trolů a dračího rytíře Dagwarta a škola. Zkrátka, nacházelo se tu všechno důležité.

Ben přebýval na levé straně řeky, dost daleko od mostu. Kolem nebyli žádní sousedé, protože domy na této straně řeky Dern byly převážně opuštěné a nacházely se v různých stupních rozpadu. Dříve tu bydlely rodiny horníků, ale poté, co byl důl uzavřen, odtáhly pryč do Šedivého vrchu, Dračího údolí a jiných míst, kde se dobývaly kovy nebo kamení. Ben si z opuštěných obydlí nosil střešní tašky, pomocí nichž vyspravil svou vlastní střechu. I když mu trocha deště vlastně ani moc nevadila.

„Nechceš dnes v noci taky přijít na hřbitov?“ otázal se Ben. Co kdyby se tam přece jen objevil nějaký duch přesto, že dnes nebyl pátek?

„Co tě bere? Pokud má kouzlo působit, musíš být sám.“

„Opravdu?“

„Jasně. Starý Jorque si jednou chtěl odčarovat bradavici z palce u nohy. Vzal si s sebou na hřbitov tři kumpány a kouzlo

se otočilo proti němu. O tři dny později mu začaly růst bradavice na celé noze. Nejdřív jedna vedle druhé a pak začaly z těch bradavic vyrůstat nové bradavice. Nevešel se pak už do žádných bot. Zakrátko měl jednu nohu dvakrát větší než druhou. Pak dokonce třikrát. Bradavice mu bujely tak rychle, že mohl sledovat, jak rostou. Ať zkoušel cokoli, nic nepomáhalo a museli mu nohu uříznout. Jorque pak začal pít, aby na to zapomněl. Jeho kumpáni utekli, protože ve městě už nemohli vydržet. Je mi líto, Bene, ale musíš na ten hřbitov jít sám. Kdybych šel s tebou, mohlo by se něco stát.“

Ben vděčně přisvědčil. Vždycky si myslel, že Jorque nohu před lety ztratil v dole. To však byla historka, kterou vyprávěl, protože zněla lépe a lidé mu sem tam darovali nějaké drobné. Dobře, že toho Yanko tolik ví. Benovi se ani trochu nelíbila představa bradavicového pohoří, tyčícího se na hřbetu jeho ruky.

Slezli z útesu Loupeživého rytíře a pomalu sešli dolů do města, protože Yanko musel být doma včas na večeři. U městské brány se rozloučili a domluvili se, že spolu půjdou druhý den ráno rybařit na horní jezero Fonk. Ben se chvíli díval za svým přítelem, který s hvízdáním běžel s rukama v kapsách ulicí, a pak se loudavě vydal směrem k mostu. Na něj nikdo s večeří nečekal.

Ben žil od smrti matky sám. Nad vodou ho držel prodej ryb a jiné příležitostné práce. Tu a tam se mu také podařilo ukrást nějakému sedlákovi pár jablek nebo dokonce kbelík brambor. Sluhové nad tím přimhuřovali oči a nepouštěli na něj psy, ale většina dobrých rodin ve městě zakazovala svým potomkům,

aby se s ním bavili nebo se s ním dokonce přátelili. Ben nechodil do školy a ani nepracoval. Horší příklad si starostliví rodiče nemohli pro své děti představit. Jenom Yankovi byl názor jeho rodičů lhostejný.

Dlouho po západu slunce Ben znovu plivl na bradavici a vydal se ke hřbitovu. Noční nebe bylo poseté hvězdami a z měsíce zbývala ještě dobrá polovina, takže nebyla tma jako pytlí. Přesto se Ben otrásal při myšlence, že půjde na hřbitov úplně sám. Bradavice ho ale trápila, svědila, a dokonce se mu zdálo, že roste. Bylo to marné, musela pryč. Už čtyřikrát nebo pětkrát se mu ji podařilo vydloubnout, ale vždycky znovu dorostla. Bylo jasné, že takovou bradavici může odstranit jedině kouzlo, a tak mu nezbývalo než doufat, že většina mrtvých straší v místě, kde zemřeli a nikoliv tam, kde je pohřbili.

Dorazil k mostu a přešel přes něj, aniž potkal jediného člověka. V oknech hostince *U Zlatého býka* se ještě svítilo a na ulici doléhal opilý zpěv a hlasitý smích. Jinak byl i pravý břeh řeky Dern úplně klidný. Vydal se hlavní ulicí směrem k tržišti. Málem zakopl o uvolněnou dlažební kostku, ale naštěstí si jen narazil palec. Potichu sám pro sebe zaklel. Uslyšel cupitání malých nožiček a usoudil, že asi vyplašil krysu nebo ještěrku, která se vydala na noční výpravu. Poté zavládl na pravém břehu řeky ticho.

Na tržišti se vydal k vodním hodinám, které se nacházely mezi chrámem a radnicí. Pracovaly na stejném principu jako přesýpací hodiny. Číré sklo, ze kterého byly vyrobeny, pocházelo z Vencary, města, které viselo ve vzduchu nad Lagunou roztržštěných titánů. Hodiny dosahovaly výšky tři dospělých

mužů a tří mužů bylo také potřeba k tomu, aby je každý den v poledne natáhli, a to i přesto, že se uvnitř hodin ukrýval důmyslný stroj. Během čtyřadvaceti hodin protékla voda z horního válce hodin skrz jejich zúženou prostřední část do spodního válce. Na stupnici, namalované na obou válcích, bylo možné zjistit, kolik je právě hodin. Yanko jednou Benovi vysvětlil, proč jsou vodní hodiny přesnější než sluneční, ale Ben to již zapomněl, protože pro něj přesný čas většinou nic neznamenal.

Hladina poloslané vody ukazovala čas někde mezi jedenáctou a dvanáctou hodinou. Hřbitov nebyl daleko, a tak měl Ben ještě dost času. Otočil se a pomalu se loudal k soše Dagwarta, která se tyčila uprostřed tržiště.

Bohatýr Dagwart zahnal před třemi nebo čtyřmi staletími početné troy, kteří ohrožovali město, zpátky do hor. Během poslední bitvy, která se odehrála dole v údolí, se v řece Dern utopilo tolik těchto šedivých lidožroutů, až hrozilo, že kvůli jejich ztuhlým tělům voda v řece přestane téct. Tam, kde se mrtvá trolí těla proměnila zpátky v kámen a jejich krev a slzy v písek, se v řece na úpatí hory vytvořil brod. Zde založil Dagwart město a jako vzpomínku na své vítězství ho pojmenoval Trolí Brod. Odtud pak podnikal výpravy do hor, aby z nich vyhnal poslední troy.

„Dnes už hrdinové jako Dagwart nejsou,“ říkali obyvatelé Trolího Brodu a v jejich hlase se mísil respekt s výčitkou vůči potomkům opěvovaného zakladatele jejich města.

Dagwartova socha byla ještě o kousek vyšší než vodní hodiny. Velkolepý přemožitel trolů držel svůj meč zvednutý

nad hlavou a seděl na drakovi s useknutými křídly, který byl třikrát větší než kůň a útočně se vzpínal na zadních nohou, drápy na předních nohou vystrčené. Ben se zachytil za Dagwartovo levé koleno, opřel se o jeho nohu, obutou ve vysoké kozačce, a vyšplhal nahoru. Bronz chladil a drakova šupinatá kůže byla drsná. Vyhoupł se do sedla před Dagwarta, usadil se tam a rukama třel drakovy lopatky. U živého draka to přinášelo štěstí a tady to nemohlo také uškodit. Věřily tomu všechny děti v Trolím Brodě, a proto byly drakovy lopatky úplně hladké.

Chvilí spočinul rukama bez hnutí na drakových lopatkách a jen tak seděl. Jednoho dne pojede na opravdovém, živém drakovi. Ben nikdy nezapomněl, co si přísahal tenkrát před lety, když poprvé spatřil dračího rytíře. Již dvakrát měl téměř sbaleno, ale nejbližší klášter Řádu dračích rytířů byl daleko a vždy ho na poslední chvíli přepadly pochybnosti. Proč by řádoví rytíři měli vzít mezi sebe otrhaného chlapce jako byl on? Sice nepocházel z rodu poddaných, ale vznešeným původem se také chlubit nemohl. Neměl vůbec žádnou rodinu a nebyl si jistý, jestli lze řádové rytíře obelhávat stejně jako obyčejné lidi. Proč by měl být přijat do Řádu dračích rytířů, když ho nepřijalo ani jeho rodné město? Sklíčeně zase vždy vybalil svůj skromný majetek a uložil ho zpátky na polici. V Trolím Brodě měl alespoň stále ještě střechu nad hlavou. A také jediného přítele. Pokud zrovna neměl na krku nějakou nepřijemnost, byl volný jako pták. A tak zůstával a čekal na příchod dalšího dračího rytíře. Chtěl se ho přeptat, jak se stát jedním z nich. Jenže již tři roky se žádný rytíř v Trolím Brodě neukázal,

dokonce tudy ani neprojížděl. Trolí Brod bylo zkrátka město, kde lišky dávají dobrou noc.

Ben pohladil ještě naposledy dračí lopatky, aby se duchové od něj drželi co nejdál, sklouzl ze sochy dolů a plížil se směrem k hřbitovu na okraji města.

Stará železná brána byla zamčená. Ben přelezl zeď v místech, kde stál olivovník, který kdysi blesk rozdělil na dvě poloviny, a dopadl na druhé straně mezi dva staré náhrobní kameny. Byly malé, křivě zasazené do hlíny a jeden z nich se na okraji drotil.

„Nezůstávej na kraji. Kouzlo je nejsilnější uprostřed hřbitova,“ prozradil mu Yanko, a tak se Ben plížil kolem náhrobků a stromů do středu hřbitova, kde stála v blízkosti dubu mrtvých studna.

Měsíční svit se v těchto místech jen zřídka dotkl země, protože husté koruny stromů vrhaly na zem hluboké stíny, jimiž Benovy oči jen s obtížemi pronikaly. Kromě zoufalého volání sýčka a Benových opatrných kroků tu panovalo úplné ticho.

Náhrobky vypadaly ve tmě větší a tmavší, než byly ve skutečnosti. Tu a tam dopadlo na některý z nich měsíční světlo, většina však zůstávala tmavá, až se zdálo, že mají schopnost vstřebat do sebe i ten nejmenší náznak světla. Ben se bez přestání rozhlížel kolem sebe, duchy však nikde nespatriil. Nebyl slyšet jediný zvuk, ale Ben dobře věděl, že to nic neznamená. Duchové se přece pohybují zcela neslyšně a dělají hluk jen tehdy, když chtějí.

Kousek od něj na levé straně něco zašustilo.

Uskočil doprava a rozhlížel se na všechny strany, ale nebyl schopen rozeznat, co se v okolní tmě ukrývá. Poslední kousek cesty skoro běžel. Zatraceně, ještě aby se tu zjevila jeho matka!

Pokukoval směrem k dubu mrtvých. Jeho listí však nevydalo ani hlásku. Strom tu stál s požehnáním boha Helwaha už od dob založení města. Zasadili ho tu krátce předtím, než zde pohřbili prvního zemřelého, přesně tak, jak se slušelo. Od té doby do svých kouzelných kořenů, rozprostírajících se do všech stran, vstřebával kousek duše každého, kdo tu byl pohřben. Jen kousíček, jelikož mrtvým nesmělo v jejich posmrtném životě nic chybět. Strom si bral tedy jen nepatrný kousek jejich osobnosti, a to hlavně proto, aby se na ně nezapomnělo a místní žili v pospolitosti a soudržnosti. Jeho listí pak dostávalo podobu těch, kteří zde odpočívali. Pokud jste naslouchali dostatečně dlouho, jak šumí ve větru, bylo možné rozeznat vzkazy, které mrtví předávali živým. Proto se sem místní často chodili radit se svými předky o důležitých věcech. Nicméně nikdy to však nedělali v noci, kdy se v jeho větroví schovávaly stínové vrány a mísily své falešné, démonické rady s šustivými vzkazy zemřelých, aby živé svedly na scesti. Ben svou matku ještě nikdy nepožádal o radu. Dokonce se ani nesnažil najít její list. I teď věnoval dubu mrtvých jen letmý pohled. Zdál se mu příliš strašidelný.

Už musela být dávno půlnoc. Spěšně vytáhl kysu z kapsy kalhot, položil mrtvé zvíře na okraj studny a přinutil se ke klidu. Kolem dokola nebylo nic děsivého, a tak nebyl důvod k panice. Hlavně teď nesmí udělat žádnou chybu.

Ben se naposledy zhluboka nadechl a začal v ústech shromažďovat sliny. Třikrát plivl na bradavici, třikrát ji promnul mrtvou krysou a přitom mumlal zaklínadlo, které se naučil od starého Magda Irbanije:

*„Plno slin a krysí zub,
pryč s bradavicí cobydup.
S mrtvými nechť pobývá,
mně však ať se vyhýbá.“*

Pak popadl kysu za ocas, postavil se zády k měsíci, třikrát krysou zatočil nad hlavou a pro jistotu přidal ještě jedno zaklínadlo:

*„Odleť pryč, ty krysí zmetku,
i s bradavicí beze zbytku.
Uvězni ji kdesi v dáli,
můj palec nech na pokoji.“*

Pustil krysí ocas. Zvíře mu přelétlo přes levé rameno, prolétlo listím a pak kdesi žuchlo na zem. Ben si s ulehčením oddechl. To bychom měli, bradavice se zbavil.

Ve stejném okamžiku si však náhle všiml slabého světla, které vycházelo z východní části hřbitova, z míst, kde byla pohřbena nejen jeho matka, ale také oběti velkého důlního neštěstí, které se událo před třiceti lety. Světlo se pomaličku a cukavě přibližovalo. Ben stál ztuhlý strachem. Byly to snad bludičky? Nebo nějaká prokletá duše?

Poté k němu dolehlo tiché mumlání a šouravé kroky. Oddech si. Přece jen to byl živý člověk. Možná jich bylo i více. Vzápětí ho však napadla otázka, kdo by měl co dělat o půlnoci na hřbitově, pokud by se zrovna nechtěl zbavit bradavice jako on? Začalo kouzlo působit už teď, nebo začne bradavice zase bujet, pokud jej někdo na hřbitově spatří? Nechtěl pokoušet osud, a tak se co nejtíšeji vydal zpět. Ještě jednou se otočil, ale světlo se buď schovalo za stromy, nebo ho jeho majitel zhasl, protože zaslechl Benovy kroky.

Zrychlil krok a držel se v blízkosti velkých hrobů a stromů, aby nebyl spatřen. O ruku plnou bradavic neměl zájem.

Se supěním dorazil ke hřbitovní zdi, vyšplhal po starém, zvětralém náhrobku nahoru, přehoupl se na druhou stranu do koruny olivovníku, seskočil a pelášil pryč. Nikdo ho nepronásledoval.

NOVÁ TVÁŘ

„A tebe nenapadá, kdo to mohl být?“ zeptal se Yanko druhý den, když mu Ben vyprávěl o svém nočním dobrodružství.

„Ani v nejmenším.“

Seděli na krátkém, starém molu, vybíhajícím do jezera Fonk. Bylo poledne a slunce pálilo. Chlapci vytáhli rybářské pruty. To, co se odehrálo předchozí noci na hřbitově, se zdálo daleko.

Jezero nebylo velké. Na šířku měřilo sto stop, nanejvýš sto padesát. Jeho dno se však prudce svažovalo, a proto muselo být dost hluboké. Na protějším břehu se tyčilo Mračné pohoří, jehož holé vrcholky byly pokryté sněhem dokonce i v létě. Ben si nedokázal představit, že tam nahoře v neustálé zimě přezívají trolové. Možná, že odtáhli dál do krajů na severu. Potulní obchodníci vyprávěli, že lidé žijící na druhé straně hor se trolům nápadně podobají, přebývají v jednoduchých dřevěných chýších bez oken a oddávají se hrubým a hlučným oslavám.

Z vrcholků hor stékaly do jezera četné potůčky a stružky, hladina jezera však zůstávala téměř nehybná. Jen občas, když se z něj vynořila nějaká ryba a chňapla po hmyzu nebo jiné potravě, se na jeho hladině objevily kruhy. Jemné bubláni nebylo možné v tichém šumění nedalekého vodopádu téměř rozeznat.

Voda, která přitékala z hor, opouštěla jezero jen kousek od mola. Za jejich zády se vrhala do propasti, hluboké téměř tři sta stop, a poté pokračovala dolů do údolí v kaskádách jako vodopád. V údolí se voda z hor spojila s vodou v řece Dern, aby pak společně zamířily skrz město k jihu. Když Ben dostal výprask od matky, pouštěl pod jiskřivým vodopádem po vodě malé člunky vyrobené ze dřeva, a přál si, aby i on sám mohl vstoupit na jejich palubu a odplout na jih. Jednou, když se díval na člun zmítající se ve vlnách, si představil, že se na něm nachází jeho matka.

Ta sice na palubě člunu nikdy nebyla, ale i tak se jí staly osudné vody řeky Dern. Jednou v noci před dvěma lety, když se Ben po obvyklém výprasku zlostně převaloval na otepi slámy sem a tam a přísahal si, že se jednoho dne pomstí – nezáleží na tom, jak – se vracela domů opilá a zřítíla se – nebo skočila – z mostu do řeky. I když Ben nevěřil, že jeho přání způsobilo její smrt, byl od té doby opatrný, když spolu s dřevěnými čluny posílal po řece i své myšlenky.

Těch několik obyvatel Trolího Brodu, kteří se dostavili na pohřeb, mu sice přálo upřímnou soustrast, ale Ben v jejich tvářích četl zrovna tak málo lítosti, jako v té své.

„Bez rodičů to budeš mít těžké,“ konstatovali a podle toho se k němu i chovali. I po smrti matky zůstával pro všechny synem opuštěné, všemi opovrhované, stále opilé ženy. Od té doby se protloukal životem úplně sám.

Stále pokukoval po bradavici. Přes noc sice nezmizela, ale také nevyrostla. Nesmí ji pustit z očí.

„Jsi si jistý, že to nebyl duch?“

„Nemám tušení. Hlavní je, že mě nikdo neviděl.“ Co by mu taková bradavice mohla natropit, kdyby kouzlo nespatriil člověk, ale zemřelý? Nebo dokonce několik zemřelých? Mohla se bradavice začít nejen zvětšovat, ale také rozkládat, tak jako lidé umírající zaživa? Na to nechtěl Ben ani pomyslet.

„A to světlo se objevilo hned potom, co jsi odhodil tu krysu?“

„Jo, aspoň jsem si ho právě v tu chvíli všiml.“

„A jsi si jistý, že jsi řekl ty správná slova?“

„Jo, docela jistý, Yanko!“ Nebo snad ne? Tak jako tak neznal žádné zaklínadlo, které by přivolávalo duchy. A navíc to světlo nebyl žádný duch.

„Ale co kdyby...“ začal zase Yanko, ale v tu chvíli něco zaškubalo jeho rybářským prutem. Zapřel se nohama do země a pomalu přitahoval udici. Byl to duhový ploskan, pořádný kousek, který vážil alespoň tucet liber. Chlapci ho vytáhli z jezera a poté, co ho hodili do kbelíku ke dvěma malým lyngelám, zjistili, že je plný. Yanko trval na tom, že to byl největší duhový ploskan, jakého kdy viděl a dokonce i Ben musel uznat, že většího ještě nikdy nechytil.

Včerejší výprava na hřbitov byla zapomenuta.

Lehli si na molo, pozorovali modrou oblohu nad hlavou a povídali si o největších rybách, které kdy kdo ulovil v Trolím Brodě, a o největších rybách, které kdy kdo ulovil na celém světě. Povídali si o tom, co slyšeli, a co si mysleli, že slyšeli, protože na vlastní kůži toho ještě ve svém životě moc nezažili.

„Pojďme se podívat k dolu,“ navrhl po chvíli Yanko, který nikdy nevydržel dlouho na jednom místě.

„Co tam chceš vidět? Vchod je zavřený.“

„Taky nechci jít dovnitř, nejsem blázen. Chci si jen poslechnout, jestli je za prkny něco slyšet.“

„Co bys tam tak mohl slyšet?“ chtěl vědět Ben. Vždycky, když se Yanko tvářil takhle, bylo lepší se přeptat.

„Nevím. Chci se prostě přesvědčit. Když třeba uslyšíme, jak se tam směje hejkal, budeme vědět, že důl zavřeli kvůli němu.“

„Ale já nechci poslouchat žádného hejkala,“ opáčil Ben. Smích hejkala dokázal přivést o rozum i dospělého muže.

„Proto tam musíme jít v poledne. Když stojíš v místě, kam dopadá slunce a žvýkáš u toho stéblo trávy, nemůže se ti nic stát. Hejkalovo kouzlo se zlomí.“

„Možná. Odkud ale víš, jak smích hejkala zní?“

Yanko odpověděl, že to neví, ale že to jistě poznají. Prostě ho jen zajímalo, proč je důl už deset let zavřený. Před deseti lety byli oba ještě malí a tak si nevzpomínali, co se přesně stalo. Benovi bylo pět a již tehdy byl jeho otec po smrti.

„Sázím se, že už tam prostě žádné stříbro nezbylo,“ řekl, jelikož tohle mu vyprávěla matka a dokonce i ona musela někdy mluvit pravdu.

„Dobře, ale proč? Proč tam už žádné stříbro nezbylo?“ Yanko vypočítával na prstech jednotlivé důvody: „Mlynář Taq říká, že to způsobila kletba pomstychtivého trolího šamana. Starý Hendr mi vyprávěl, že pokaždé, když narazil na bohatou žílu, přestala dávat rudu a začala krváčet. Hodně lidí tvrdí, že žíla krvácela tolik, že se v šachtě utopilo sedm horníků a tak pak důl radši zavřeli. Taqův otec zase povídá, že hejkal dělníkům popletl rozum a oni kopali na špatných místech.“

Důl proto není mrtvý, ale naopak plný modrostříbra. A Yamas slyšel, že důl zavřeli, protože tu našli krystalickou vodu a každé místo, kde se najde krystalická voda, připadne tajemnému řádu, který slouží králi. Ale Yamas říká většinou nesmysly.“

„Co je krystalická voda?“ přeptal se Ben, který o něčem takovém nikdy neslyšel.

„Vidíš? Vždyť to povídám. Yamas říká nesmysly.“ Yanko se zvedl. Přehodil si rybářský prut přes rameno a do ruky vzal kbelík.

Ben se vlekl za ním. Vstup do dolu nebyl daleko, jen asi deset nebo patnáct minut chůze do mírného kopce. Obrovský vchod byl vidět už z dálky. Výškou převyšoval dospělého člověka a byl dvakrát tak široký. Jelikož byl otočený směrem na jih, svítlo do něj přímé slunce. Nebyl jen tak ledabyle uzavřen několika prkny, nýbrž vstupu bránily těžké trámy a fošny, které byly připevněny ke skalním stěnám a pevně zapuštěny do země. Mezerami mezi prkny by se neprotáhla ani veverka. Uprostřed konstrukce se nacházely železem pobité dveře s těžkým visacím zámkem. Vše budilo dojem, že bylo vynaloženo trochu příliš námahy na to, že byl důl mrtvý. Na dveřích byla připevněna železná cedule, notně poškrábaná od zvířat a opatřená pečeti starosty města, na které stálo:

SOUKROMÝ POZEMEK! VSTUP SE TRESTÁ!

Zájemci o koupi nechtě se obrátí na starostu města Trolí Brod nebo se hlásí přímo v sídle kupecké rodiny Vestapanů.

Chlapci si natrhali trávu, nacpali si ji do pusy a přistoupili ke dveřím. Ben vyplivl malého modrého červa, který se mu nedopatřením dostal do úst. Položili ucho na teplé dřevo a naslouchali. Ben zatajil dech a snažil se žvýkat pomalu a potichu, ale stejně neslyšel nic. Vítr se utiřil a kolem cvrlikalo jen pár ptáků. Zakryl si druhé ucho rukou, ale z dolu nebyl slyšet ani ten nejmenší zvuk.

Yanko si klekl a poslouchal u klíčové dírky. Přičichl k ní a nakonec potřásl hlavou.

„Musíme si přinést Byasův klíč.“

Byaso byl starostův syn, ustrašený chlapec, který se ve chvíli, kdy mu nadávali do zbabělců, nechal strhnout k těm nejnemožnějším dobrodružstvím, jen aby ostatní umlčel. Jakmile to Yanko zjistil, začal trávit s Byasem docela dost času.

Když se Ben a Byaso setkali v Yankově přítomnosti, nadávali si většinou do pouličních tuláků a poseroutků. Byaso říkal o Benově matce, že to je stará prázdná flaška od kořalky, a Ben zase nazýval Byasova otce prázdnou nádobou od čehosi, o čem se neslušelo mluvit. Postrkovali se vždy tak dlouho, dokud Yanko nezasáhl. Když nebyl Yanko na blízku, přehlíželi se. Benovi se ostatně stávalo velice často, že ho ostatní přehlíželi. Vlastně proti tomu nic neměl. Bylo to lepší, než když dostal výprask, což ale také čas od času někoho napadlo.

Zatímco sestupovali do údolí, vymýšlel Ben nové nadávky, kterými Byasa zasype, a když dorazili do Trolího Brodu, jeho mysl tím množstvím nových nadávek a urážek přímo přetékala.

Yanko chtěl nejdřív odnést domů ulovené ryby a rybářské pruty, a tak na něj Ben počkal na mostě, který se klenul přes řeku Dern.

Zatímco seděl na kamenném zábradlí, vyhříval se na slunci a prsty u nohou vířil hlínu, spatřil, jak si to k němu míří jakýsi chlapec, který působil nápadně okázale. Jeho košile měla víc krajek než všechny nedělní košile, které Ben ve svém životě viděl, dohromady. Kromě toho měl chlapec na nohou bílé lakované boty s ozdobnou stříbrnou sponou. Ben ho tu nikdy předtím neviděl. I když mu potomci místních vážených věnovali tak nanejvýš nějakou tu nadávku, znal Ben většinu místních kluků alespoň od vidění. Cizí chlapec byl o něco vyšší než on, byl mohutnější a jeho obličej s úzkým nosem a vystrčenou bradou měl neuvěřitelně blahosklonný výraz. Světlé, řídké vlasy byly čerstvě učesané. Na bradě a horním rtu pořádku rašily první vousy, které chlapec očividně zdůraznil tím, že je obarvil pomocí černého uhlí. Cílevědomě si to mířil k mostu a při tom si prohlížel sešlé domky na levém břehu řeky.

„Taková ubohá podívaná,“ poznamenal nosovým hlasem a přitom si Bena prohlížel stejně útrpným pohledem, „vskutku ubohá.“

Ben na něj plný nelibosti zíral, a pak se ho chladně otázel, aby se ujistil, že chlapec hovoří k němu: „To mluvíš se mnou?“

„S tebou? Vypadám snad jako někdo, kdo by se s tebou chtěl bavit?“ Blahosklonný chlapec si Bena prohlížel od hlavy k patě.

Ben vyskočil. Měl pro Byasa připravenou slušnou zásobu nadávek. Vířily mu hlavou a už se nemohly dočkat, až je vypustí ven. Ten nafoukaný zmetek mu přišel právě vhod. Co tu na mostě vlastně pohledával? Vůbec nevypadal jako někdo, kdo patří na levou stranu města. Jestli sem přišel jen proto, aby dělal problémy, tak je mohl okamžitě mít. I když byly okolní domky skutečně sešlé, někdo, kdo přišel z pravé strany města, neměl právo je tak nazývat.

„Ne,“ odvětil Ben a mluvil dál velice pomalu, „spíš vypadáš jako někdo, kdo vůbec neumí mluvit. Vypadáš jako jedna z těch roztomilých panenek v pěkných šatičkách, se kterými si malé holky hrají, dokud nezjistí, že jsou na světě i opravdoví lidé.“

Chlapec otevřel překvapeně pusy a zíral na Bena.

„Zase tu svou klapačku zavři, protože smrdí,“ pokračoval Ben. „Cos měl dneska k snídani? Celý vepřín? Nebo to děláš naopak, cpeš do sebe jídlo dolem a trávíš hlavou?“

„Tam odkud pocházím, dostávají spratci čeledínů za tohle bičem.“ Chlapec byl bledý a brada se mu třásla.

„A kdepak to je? Ve střevech draka, co má průjem?“

„Drž klapačku, ty nedonošenej trolí zmetku nebo ti jednu vrazím!“

„Ty mně? Ještě jedno slovo a přijdeš o své oko!“

„Drž zobák, ty nedonošenej zmetku!“

„Sám seš nedonošenej!“

„A ty bradavičnick!“

„Seš nedonošenej!“

„Hnízdí ti za ušima ptáci nebo netopýři?“

„Seš nedonošenej! Nedonošenej! Trolí zmetek!“

„Poslyš, kolikrát to ještě zopakuješ? Neznáš nic lepšího?“

Ben se rozpačitě zašklebil. Šlo to dobře. Ve slovních sporech s Byasem nikdy nevyhrál tak snadno.

„Udělám z tebe kaši!“

„Tak to zkus,“ opáčil Ben a cizí kluk to zkusil.

Ben se jeho ráně vyhnul a popadl kluka za límec. Ten ho na oplátku kopal do holenní kosti, a tak ho Ben od sebe odstrčil, ale vzápětí se vrhl za ním. Udeřil ho ramenem do prsou a tím ho povalil na zem. Při tom se ale sám zapotácel a přistál přímo na něm. Zaklesnutí jeden do druhého se váleli po mostě sem a tam. Bradavičnick se pokoušel kopnout Bena mezi nohy, ale tomu se vždy podařilo ránu odrazit.

„Šnečí slize!“ podařilo se mu nakonec soupeře odkopnout na zeď a sám se odkutálel pryč. Jako první se dostal zpátky na nohy a vyplivl trochu krve. Nic vážného, kousl se jen trochu do rtu. „Tak co? Kdy začneš s tím výpraskem? Myslel jsem, že mi chceš jednu vrazit!“

Kluk se s námahou vyškrábal na nohy a držel se za temeno hlavy. V očích se mu leskly slzy. „Za tohle budeš pykat!“

„Slzy loučení? Odplazíš se zase domů do dračího střeva?“

„Seš nedonošenej zmetek!“ Kluk se dal na útěk.

„Uháníš domů za maminkou?“ To byl ale nafoukaný ukňouranec. Kvůli pár urážkám se chtěl hned prát, pak se mu zbaběle snažil vrazit koleno mezi nohy a jakmile prohrál, dal se do breku. Kdyby každý, kdo prohraje v kdejaké pouliční šarvátce, takhle cedil, byla by v Trolím Brodě neustále potopa. Ben se sehnul a zvedl ze země světlý mosazný knoflík, který